

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 911/2548

ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ธ. พระรัฐก่อสร้าง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 48, ป.วิ.พ. มาตรา 223 ทวิ, ป.วิ.พ. มาตรา 67, ป.วิ.พ. มาตรา 198

ย่อ / หลักกฎหมาย

รายงานกระบวนการพิจารณาเป็นเอกสารที่ศาลจดบันทึกข้อความเกี่ยวกับเรื่องที่ได้กระทำในการนั่งพิจารณาหรือในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอื่นของศาลตาม ป.วิ.พ. มาตรา 48 ส่วนคำให้การเป็นคำคู่ความซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา 67 ว่า ให้คู่ความทำเป็นหนังสือโดยใช้แบบพิมพ์ของศาล และมีรายการต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ ดังนั้น แม้ศาลชั้นต้นจะได้บันทึกแถลงของจำเลยที่ 4 ที่ยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้องไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณา และจำเลยที่ 4 ได้ลงลายมือชื่อไว้ ก็ถือว่าไม่ได้ว่าเป็นคำให้การของจำเลยที่ 4 เมื่อจำเลยที่ 4 มิได้ยื่นคำให้การจึงถือว่าจำเลยที่ 4 ขาดนัดยื่นคำให้การ โจทก์จึงต้องมีคำขอต่อศาลภายในสิบห้าวันนับแต่ระยะเวลาที่กำหนดให้จำเลยที่ 4 ยื่นคำให้การได้สิ้นสุดลงเพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีโดยขาดนัดตามมาตรา 198 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยทั้งสองจะแถลงยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้องและศาลชั้นต้นสามารถพิพากษาคดีโดยไม่ต้องทำการสืบพยานอีกต่อไป ก็ไม่ทำให้โจทก์หมดหน้าที่ที่จะต้องมีการตามกฎหมายดังกล่าวเมื่อโจทก์มิได้มีคำขอศาลชั้นต้นก็ชอบที่จะมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีของโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ออกจากสารบบความได้ตามมาตรา 198 วรรคสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ได้เปิดบัญชีเงินฝากกระแสรายวันกับโจทก์เพื่อเดินสะพัดทางบัญชี แล้วทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์ในวงเงิน 2,000,000 บาท และทำสัญญากู้เงินโจทก์อีก 4,000,000 บาท โดยมีจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 เป็นผู้ค้ำประกันยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วมแลยจำเลยที่ 4 จำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นประกันหนี้ดังกล่าว หลังจากทำสัญญาแล้วจำเลยที่ 1 มิได้นำเงินเข้าบัญชีเพื่อหักทอนยอดหนี้ใบบัญชีเงินฝากกระแสรายวันและมิได้ผ่อนชำระหนี้เงินกู้ตามสัญญา ทำให้มีหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมาก โจทก์จึงบอกเลิกสัญญาและบอกกล่าวบังคับจำนองแต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี 3,707,444.13 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 14.5 ต่อปี ของต้นเงิน 2,257,196.07 บาท ถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และร่วมกันชำระหนี้ตามสัญญากู้เงิน 5,998,879.29 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 14.5 ต่อปี ของต้นเงิน 3,67,483.46 บาท นับถัดจากวันฟ้อง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ หากไม่ชำระให้ยึดทรัพย์สินจำนองของจำเลยที่ 4 ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ หากได้เงินไม่พอชำระหนี้ให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบใช้หนี้ส่วนที่ขาดจนครบ จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 ให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องโจทก์ไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีจำนวน 1,450,248.06 บาท และดอกเบี้ยตามสัญญากู้เงิน 2,131,395.83 บาท ส่วนดอกเบี้ยในหนี้สัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีตามคำขอท้ายฟ้องต้องคิดจากต้นเงิน 2,000,000 บาท มิใช่ 2,257,196.07 บาท ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ไม่ยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า โจทก์ไม่ได้มีคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งจำเลยที่ 4 ขาดนัดยื่นคำให้การ (ที่ถูกยื่นคำขอเพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีโดยขาดนัด) จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีของโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ออกจาก

สารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 4 ถึงที่ 3 ร่วมกันชำระเงิน 9,706,323.42 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 14.5 ต่อปี ของต้นเงิน 6,124,679.53 บาท นับแต่วันที่ 28 เมษายน 2543 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์กับให้ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 30,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์เฉพาะปัญหาข้อกฎหมาย โดยตรงต่อศาลฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า "ที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ในวันนัดสืบพยานโจทก์วันที่ 21 กรกฎาคม 2543 จำเลยที่ 4 ได้แถลงต่อศาลชั้นต้นยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้องจริง ศาลชั้นต้นจึงบันทึกค่าแถลงของจำเลยที่ 4 ไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาและจำเลย 4 ได้ลงลายมือชื่อในรายงานกระบวนการพิจารณาดังกล่าวด้วย กรณีจึงเท่ากับว่าจำเลยที่ 4 ได้ทำคำให้การเป็นหนังสือตามกฎหมายแล้ว และการที่จำเลยทั้งสี่สละประเด็นข้อต่อสู้ทั้งหมดโดยยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้อง ศาลชั้นต้นย่อมพิพากษาคดีไปได้โดยไม่ต้องสืบพยาน แต่ด้วยคู่ความประสงค์จะทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน ศาลชั้นต้นจึงให้เลื่อนคดีเพื่อเจรจากัน ไม่ชอบที่ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ออกจากสารบบความนั้น เห็นว่า รายงานกระบวนการพิจารณาเป็นเอกสารที่ศาลจดบันทึกข้อความเกี่ยวกับเรื่องที่ได้กระทำการในการนั่งพิจารณาหรือในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอื่นของศาลตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 48 ส่วนคำให้การเป็นคำคู่ความซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้โดยชัดแจ้งในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 67 ว่าให้คู่ความทำเป็นหนังสือโดยใช้แบบพิมพ์ของศาลและมีรายการต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในบทบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น แม้ศาลชั้นต้นจะได้บันทึกค่าแถลงของจำเลยที่ 4 ที่ยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้องไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2543 และจำเลยที่ 4 ได้ลงลายมือชื่อไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาดังกล่าวก็ตาม ก็ถือไม่ได้ว่ารายงานกระบวนการพิจารณาดังกล่าวเป็นคำให้การของจำเลยที่ 4 เมื่อจำเลยที่ 4 มิได้ยื่นคำให้การภายในกำหนด กรณีจึงถือว่าจำเลยที่ 4 ขาดนัดคำให้การ โจทก์จึงต้องมีคำขอต่อศาลภายในสิบห้าวันนับแต่ระยะเวลาที่กำหนดให้จำเลยที่ 4 ยื่นคำให้การได้สิ้นสุดลง เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดให้โจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีโดยขาดนัด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยทั้งสี่จะแถลงยอมรับว่าเป็นหนี้โจทก์ตามฟ้องและศาลชั้นต้นสามารถพิพากษาคดีได้โดยไม่ต้องทำการสืบพยานอีกต่อไป ก็ไม่ทำให้โจทก์หมดหน้าที่ที่จะต้องมีคำขอตามบทกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์มิได้มีคำขอศาลชั้นต้นก็ชอบที่จะมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีของโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ออกจากสารบบความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 วรรคสอง อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ออกจากสารบบความโดยมิได้มีคำสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง" พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ในศาลชั้นต้นและในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

มนตรี ยอดปัญญา · ปัญญา ฌอนมรด · สุภิญญา ชยารักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/911/2548>